

Woensdag 2 december 2015
6.56 uur

De bevroren rivier onder de glinsterende wereldstad knarste en kraakte alsof hij ging verliggen in zijn slaap. Verschillende schepen, vergeten in de greep van het ijs, verdronken langzaam in de sneeuw die het vasteland tijdelijk herenigde met de eilandstad.

Toen het eerste daglicht over de volgebouwde horizon gleed en de brug baadde in het oranje licht, wierp het een grimmige schaduw over het ijs eronder: tussen de indrukwekkende boog vormde een netwerk van kabels een rasterpatroon in de sneeuw, een web van draden waarin de afgelopen nacht iets verstrikt was geraakt.

Verstrikt en verdraaid in de kabels, als een vlieg die zich uiteen had gereten in zijn wanhoop om los te komen, verduisterde het gebroken lichaam van William Fawkes de zon.

2

Dinsdag 8 december 2015
18.39 uur

De nacht drukte tegen de ramen van New Scotland Yard, de lichten van de stad waren vlekkelig achter de condens.

Op twee korte plaspauzes en een bezoek aan de la met kantoorbenodigdheden na, was Baxter sinds vanochtend haar bezemkast van een kantoor bij Moordzaken en Zware Criminaliteit niet uit geweest. Ze keek naar de hoge stapel administratie op de rand van haar bureau die vervaarlijk over de prullenbak helde en moest haar neiging bedwingen om hem niet een zetje in de goede richting te geven.

Met haar vierendertig jaar was ze een van de jongste vrouwen die het bij de Metropolitan Police tot hoofdinspecteur hadden geschopt, al was haar snelle promotie voor haar even onverwacht als ongewenst gekomen. Zowel de vacature als haar pijlsnelle promotie als gevolg ervan was louter en alleen toe te schrijven aan de Lappenpopzaak en haar arrestatie, vorig jaar zomer, van de beruchte seriemoordenaar.

De vorige hoofdinspecteur, Terrence Simmons, was noodgedwongen om gezondheidsredenen met pensioen gegaan, al vermoedde iedereen dat zijn gezondheid verder was verslechterd doordat de hoofdcommissaris had bedreigd hem te ontslaan als hij niet zelf opstapte. Het was de gebruikelijke knieval naar een gedesillusionieerd publiek, die veel weg had van het offeren van een onschuldige om de immer gramstorige goden te sussen.

Net als haar collega's vond Baxter het walgelijk dat haar voorganger als zondebok werd gebruikt, maar ze was al met al ook opgelucht dat het haar niet overkwam. Ze had geen moment overwogen om naar de vrijgekomen functie te solliciteren, tot de hoofdcommissaris haar had verteld dat ze de baan kon krijgen als ze 'm wilde.

Ze keek rond in haar spaanplaten cel, met zijn vuile vloerbedekking en zijn gebutste archiefkast (wat zouden er voor belangrijke documenten opgesloten zitten in die onderste la die ze maar niet open kreeg?), en vroeg zich af wat haar in godsnaam had bezielde.

In het grote kantoor klonk gejuich, maar dat drong niet eens tot Baxter door. Ze had zich weer gebogen over een klacht over een rechercheur, een zekere Saunders, die de zoon van de klager met een bepaald scheldwoord zou hebben aangeduid. Het enige waar Baxter aan twijfelde was de betrekkelijke tamheid van het woord. Ze begon een officieel antwoord te typen, verloor halverwege haar levensvreugde, verfrommelde de klacht en gooide hem min of meer in de richting van de prullenbak.

Er werd zacht geklopt voordat er een muizige vrouwelijke agent naar binnen stoof. Ze verzamelde de bijna-rake (en verder weg liggende) proppen en gooide ze in de prullenbak, voordat ze haar weergalozes Jenga-vaardigheden toonde door nog een document op de wankele stapel administratie te leggen.

'Het spijt me vreselijk dat ik u stoort,' zei de vrouw, 'maar rechercheur Shaw staat op het punt zijn toespraak te houden. Ik dacht dat u er misschien bij wilde zijn.'

Baxter vloekte luid en liet haar hoofd op het bureau zakken.

'Cadeau!' kreunde ze. Helemaal vergeten.

De zenuwachtige jonge vrouw wachtte ongemakkelijk op nadere instructies. Enkele ogenblikken later liep ze zacht de kamer uit, zonder zeker te weten of Baxter überhaupt nog wakker was.

Baxter kwam met moeite overeind en liep naar het kantoor naast het hare waar zich een grote groep collega's rondom het bureau van rechercheur Finlay Shaw had verzameld. Aan de muur was met kneedgum een twintig jaar oud vaandel opge-

hangen dat Finlay zelf nog voor een allang vergeten collega had gekocht.

JAMMER DAT JE WEGGAAT!

Naast hem op het bureau stond een doos oudbakken supermarkt-donuts, waarop elkaar overlappende kortingsstickers de drie dagen durende aftakeling van niet-lekker naar niet-te-eten weergaven.

Er werd beleefd gegrinnikt toen de Schotse rechercheur met hese stem dreigde Saunders voor zijn pensioen nog één laatste keer voor z'n bek te slaan. Nu lachte iedereen erom, maar de laatste keer had een neusreconstructie en twee tuchtprocedures tot gevolg gehad, plus urenlang formulieren invullen voor Baxter.

Ze had een hekel aan dit soort gelegenheden: zo ongemakkelijk, zo onecht, zo'n anticlimax na tientallen jaren dienst met zoveel levensbedreigende situaties waaraan hij zoveel gruwelijke herinneringen als souvenirs mee naar huis mocht nemen. Ze stond achterin, lachte mee om Finlay een plezier te doen en keek vol genegenheid naar haar goede vriend. Hij was de laatste echte bondgenoot die ze hier nog had, het enig overgebleven vriendelijke gezicht, en nu ging ook hij weg. Ze had nog niet eens een wenskaart voor hem gekocht.

De telefoon in haar kantoor ging over.

Ze deed alsof ze niets hoorde en keek toe hoe het Finlay absoluut niet lukte om te doen alsof de fles whisky die ze met het ingezamelde geld hadden gekocht zijn lievelingsmerk was.

Zijn lievelingsmerk was Jameson – net als dat van Wolf.

Haar gedachten dwaalden af. Ze dacht terug aan hoe ze een drankje voor Finlay had besteld toen ze de laatste keer buiten werktijd hadden afgesproken. Dat was bijna een jaar geleden. Hij had haar toen verteld dat hij zijn gebrek aan ambitie nooit had betreurd. Hij had haar gewaarschuwd dat de functie van hoofdinspecteur haar niet zou bevallen, dat ze zich zou gaan vervelen, gefrustreerd zou raken. Ze had niet geluisterd, want wat Finlay niet kon begrijpen, was dat ze niet zozeer uit was op promotie als wel op afleiding, verandering, ontsnapping.

De telefoon in haar kantoor ging opnieuw over en ze wierp een woedende blik op haar bureau. Finlay las de varianten op ‘Jammer dat je weggaat’ die op een *Minions*-kaart waren geschreven, omdat iemand hem ten onrechte voor een fan aanzag.

Ze keek op haar horloge. Ze moest vandaag voor de verandering echt op tijd naar huis.

Finlay legde grinnikend de kaart opzij en begon aan zijn welgemeende afscheidstoespraak. Hij was van plan hem zo kort mogelijk te houden, want hij had nooit graag in het openbaar gesproken.

‘... Maar echt, ontzettend bedankt. Ik loop hier al rond sinds het een splinter-New Scotland Yard was...’ Hij laste een pauze in, in de hoop dat er ten minste één persoon zou lachen. Zijn voordracht was vreselijk, en hij had net zijn beste grap te grabbel gegooid. Maar hij ging onverdroten voort, in de wetenschap dat het hierna alleen maar erger zou worden.

‘Deze plek en de mensen die er werken, zijn meer geworden dan zomaar een baan en collega’s – jullie zijn een tweede familie voor me geworden.’

Een vrouw in de voorste rij wapperde haar betraande ogen droog. Finlay probeerde in zijn glimlach naar haar zowel te leggen dat het gevoel wederzijds was, als dat hij enig idee had wie ze was. Hij keek op naar zijn publiek, op zoek naar de enige voor wie zijn laatste boodschap was bedoeld.

‘Ik heb het voorrecht gehad om enkelen van jullie volwassen te zien worden, uit te groeien van eigenwijze stagiaires tot’ – hij voelde zijn ogen nu ook prikken – ‘sterke, onafhankelijke, mooie en dappere jonge vrouwen... en mannen,’ zei hij erachteraan, bezorgd dat hij te veel had gezegd. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat het een waar genoegen is geweest om met jullie te werken en dat ik oprecht trots op jullie ben. Dank jullie wel.’

Hij schraapte zijn keel en glimlachte naar zijn applaudiserende collega’s, toen hij eindelijk Baxter zag. Ze stond naast het bureau in haar kantoor met de deur dicht drukke gebaren te maken aan de telefoon. Hij glimlachte nogmaals, verdrietig deze

keer, terwijl de meute zich verspreidde en hem alleen liet, zodat hij zijn spullen kon pakken om voor de laatste keer het gebouw te verlaten.

Hij schoot niet erg op met het inpakken van de foto's die jarenlang zijn werkplek hadden bevolkt. Er kwamen te veel herinneringen boven. Vooral één foto, door de jaren heen gekreukt en verkleurd, trok zijn aandacht: een kerstborrel op kantoor. Een crêpepapieren kroon bedekte Finlays kalende hoofd, iets waar zijn vriend Benjamin Chambers om moest lachen. Hij had zijn arm om Baxter geslagen, en het moest wel de enige bestaande foto zijn waar ze lachend op stond. En daarachter, jammerlijk falend bij zijn weddenschap dat hij Finlay van de grond kon tillen, stond Will... Wolf. Hij stopte de foto voorzichtig in de zak van zijn jasje en ruimde de rest van zijn spullen op.

Op weg naar buiten aarzelde Finlay. Hij had het gevoel dat de vergeten brief die hij achter in zijn la had aangetroffen, niet van hem was. Hij dacht erover de brief achter te laten, overwoog hem te verscheuren, maar uiteindelijk gooide hij hem in zijn doos met rotzooi en liep naar de lift.

Het was het zoveelste geheim dat hij zou moeten bewaren.

Om 19.49 uur zat Baxter nog steeds achter haar bureau. Ze had om de twintig minuten sms-berichten verstuurd om zich te verontschuldigen dat ze zo laat was en te beloven dat ze zo snel mogelijk zou vertrekken. Haar commissaris had niet alleen gezorgd dat ze Finlays afscheidsspeech helemaal had gemist, maar saboteerde nu ook haar eerste sociale afspraak sinds maanden. Ze had geëist dat Baxter zou blijven zitten tot zij er was.

De twee vrouwen konden niet goed met elkaar overweg. Vanita, het mediagenieke gezicht van de Metropolitan Police, had zich openlijk verzet tegen Baxters promotie. Nadat ze met haar had samengewerkt in de Lappenpopzaak, had Vanita de hoofdcommissaris verteld dat Baxter recalcitrant en eigenwijs was en absoluut geen respect had voor gezag. Bovendien hield ze haar verantwoordelijk voor de dood van een van de slachtoffers. Baxter beschouwde Vanita als een slang die kroop voor de pr-

afdeling en geen moment had gearzeld om Simmons bij het eerste teken van onrust voor de wolven te gooien.

Tot overmaat van ramp had Baxter net een automatisch gegenereerde mail van de archiefafdeling opengeklikt die haar er, voor de zoveelste keer, aan herinnerde dat Wolf nog diverse achterstallige dossiers moest terugbrengen. Ze nam de lange lijst door en herkende een paar zaken...

Bennett, Sarah: de vrouw die haar man in hun zwembad had verdrongen. Baxter wist tamelijk zeker dat zij dat dossier achter een radiator in de vergaderruimte had laten vallen.

Dubois, Léo: de eenvoudige steekpartij die langzaam maar zeker was uitgegroeid tot een van de ingewikkeldste zaken in jaren, waar verschillende inlichtingendiensten bij betrokken waren en die verband hield met drugssmokkel, illegale wapens en mensenhandel.

Wolf en zij hadden er een leuke zaak aan gehad.

Ze zag Vanita binnenkomen met twee mensen in haar kielzog, wat weinig goeds beloofde voor haar voornemen om rond acht uur weg te zijn. Ze nam niet de moeite om op te staan toen Vanita naar binnen slenterde en haar zo geraffineerd vriendelijk begroette dat ze bijna had kunnen geloven dat ze het meende.

‘Hoofdinspecteur Emily Baxter, special agent Elliot Curtis van de FBI,’ kondigde Vanita aan en gooide haar zwarte haar naar achteren.

De lange zwarte vrouw stak haar hand uit naar Baxter. ‘Het is me een genoegen, mevrouw,’ zei ze. Ze droeg een mannelijk uitziend pak, had haar haren zo strak naar achteren getrokken dat het geschoren leek en droeg amper make-up. Hoewel ze eruitzag als begin dertig, vermoedde Baxter dat ze jonger was.

Ze gaf Curtis een hand zonder op te staan terwijl Vanita haar andere gast voorstelde, die meer belangstelling leek te hebben voor de gammele archiefkast dan voor het voorstelrondje.

‘En dit is special agent...’

‘Hoe speciáál kunnen ze in hemelsnaam zijn,’ onderbrak Baxter haar nadrukkelijk, ‘als er maar liefst twee in mijn zielige kantoor staan?’

Vanita negeerde haar. ‘Zoals ik zei, is dit special agent Damien Rouche van de CIA.’

‘Roetsje?’ vroeg Baxter.

‘Roeze?’ probeerde Vanita, die begon te twifelen aan haar uitspraak.

‘Ik heb begrepen dat het rijmt op “douche”,’ zei Curtis behulpzaam, en ze keek Rouche vragend aan.

Baxter keek verbaasd toen de afwezige man beleefd glimlachte, haar een boks gaf en zonder iets te zeggen ging zitten. Hij zag eruit als eind dertig, gladgeschoren en met een bleke huid. Zijn peper-en-zoutkleurige haar was gestyled in een iets te lange kuif. Hij keek naar de wankel stapel papierwerk tussen hen in, toen naar de prullenbak die er verwachtingsvol onder stond en grijnsde. De twee bovenste knoopjes van zijn witte overhemd waren los. Zijn blauwe pak zag er oud uit, maar zat als gegoten.

Baxter keek Vanita aan en wachtte.

‘De agenten Curtis en Rouche zijn vanavond net uit Amerika aangekomen,’ zei Vanita.

‘Dat klinkt logisch,’ antwoordde Baxter op geduldiger toon dan ze had bedoeld. ‘Ik heb een beetje haast vanavond, dus als...’

‘Als ik het mag toelichten, commissaris?’ vroeg Curtis beleefd aan Vanita voordat ze zich tot Baxter wendde. ‘Hoofdinspecteur, u hebt ongetwijfeld gehoord over het lichaam dat bijna een week geleden is aangetroffen. Welnu...’

Baxter keek uitdrukkeloos en haalde haar schouders op, zodat Curtis haar betoog afbrak voordat ze goed en wel op stoom was gekomen.

‘New York? Brooklyn Bridge?’ vroeg Curtis verbijsterd. ‘Opgehangen? Wereldnieuws?’

Baxter moest een gaap onderdrukken.

Rouche zocht in zijn jaszak. Curtis wachtte tot hij met iets bruikbaar kwam, maar in plaats daarvan haalde hij een grote zak gombeertjes tevoorschijn en trok hem open. Toen hij haar boze blik zag, bood hij haar er eentje aan.

Curtis negeerde zijn aanbod, deed haar tas open en haalde er

een dossier uit. Ze vond een stapeltje uitvergroete foto's en legde ze voor Baxter neer op het bureau.

Opeens begon ze te begrijpen waarom deze mensen helemaal naar Londen waren gekomen om haar te spreken. De eerste foto was vanaf de straat omhoog genomen. Dertig meter hoger, scherp afgetekend tegen de gloed die de stad uitstraalde, hing een lichaam aan kabels. De handen en voeten waren verwrongen in een onnatuurlijke houding.

'We hebben dit nog niet openbaar gemaakt, maar het slachtoffer heette William Fawkes.'

Baxter hield een ogenblik lang op met ademhalen. Ze voelde zich toch al slap, doordat ze niets had gegeten, maar nu dacht ze dat ze elk moment kon flauwvallen. Met trillende hand raakte ze de verwrongen gestalte in de omlijsting van de iconische brug aan. Ze voelde hun ogen op haar rusten, naar haar kijken, misschien met hernieuwde twijfel aan haar vage versie van de gebeurtenissen rondom de dramatische afloop van de Lappenpopmoorden.

Met een vreemde blik in haar ogen ging Curtis verder.

'Niet díé Fawkes,' zei ze langzaam. Ze haalde de bovenste foto van het stapeltje, zodat Baxter een close-up van het naakte, te zware en onbekende slachtoffer te zien kreeg.

Baxter hield haar hand tegen haar mond, nog steeds te geschokt om te reageren.

'Hij werkte voor P.J. Henderson, de investeringsbank. Vrouw, twee kinderen... Maar het is duidelijk dat iemand ons een boodschap stuurt.'

Baxter had genoeg zelfbeheersing hervonden om door de resterende foto's te bladeren, die het lijk vanuit verschillende hoeken weergaven. Een compleet lichaam, geen naaisteken. Een man van in de vijftig, naakt. Zijn linkerarm hing los, en het woord 'Lokaas' was diep in zijn borst gekerfd. Ze keek de andere foto's door en gaf ze toen aan Curtis terug.

Ze keek van de ene naar de andere agent. 'Lokaas?' vroeg ze.

'Misschien begrijpt u nu waarom we vonden dat u ervan moest weten,' zei Curtis.

‘Niet echt,’ antwoordde Baxter, die weer aardig in haar normale doen was.

Curtis keek verbijsterd en wendde zich tot Vanita. ‘Ik had verwacht dat juist uw afdeling zou willen...’

‘Weet u hoeveel moordenaars hier het afgelopen jaar de Lappenpopzaak hebben nageaapt?’ onderbrak Baxter haar. ‘Zeven van wie ik weet heb, en ik doe nog wel mijn uiterste best er zo min mogelijk van te weten.’

‘En daar zit u niet mee?’ vroeg Curtis.

Baxter zou niet weten waarom ze meer tijd aan deze gruwelijke zaak zou moeten besteden dan aan de vijf zaken die vanochtend op haar bureau waren beland.

Ze haalde haar schouders op. ‘Gekken hou je altijd,’ zei ze.

Rouche verslikte zich in een oranje gombeertje.

‘Luister, Lethaniel Masse was een hoogbegaafde, vindingrijke en productieve seriemoordenaar. Deze anderen zijn niets anders dan zieke geesten die hun slachtoffers toetakelen voordat hun plaatselijke koddebeier hen oppakt.’

Baxter zette haar computer uit en pakte haar tas in om weg te gaan.

‘Zes weken geleden heb ik op mijn stoep een pakje Smarties aan een drie turven hoge halloweenversie van de Lappenpopmoordenaar gegeven. Een of andere nicht met een baret op besloot een aantal lichaamsdelen van dode dieren aan elkaar te naaien. Dat zieke zootje is nu de nieuwste uitbreiding van de collectie van het Tate Modern en wordt bewonderd door recordaantallen al even nichterige en al even baretdragende nichten.’

Rouche begon te lachen.

‘Een of andere zieke zak maakt er zelfs een tv-programma over. De Lappenpop is nu overal, en daar zullen we met z’n allen mee moeten leren leven,’ zei ze tot slot.

Ze keek naar Rouche, die in zijn zak gombeertjes zat te staren.

‘Praat hij niet?’ vroeg ze aan Curtis.

‘Hij luistert liever,’ zei Curtis verbitterd. Zo te horen had ze na een week samenwerken al genoeg van haar excentrieke collega.

Baxter keek weer naar Rouche.

‘Hebben ze deze veranderd?’ mompelde hij uiteindelijk met zijn mond vol felgekleurd snoepgoed, toen hij besepte dat alle drie de vrouwen verwachtten dat hij iets aan de vergadering bijdroeg.

Tot Baxters verbazing sprak de CIA-agent met een onberispelijk Brits accent.

‘Wát veranderd?’ vroeg ze, en ze luisterde nauwlettend of hij bijgeval geen Engels accent opzette om haar te stangen.

‘De gombeertjes,’ zei hij, terwijl hij de restjes tussen zijn tanden vandaan peuterde. ‘Ze smaken niet meer zoals vroeger.’

Curtis wreef gegeneerd en gefrustreerd over haar voorhoofd. Baxter hief haar handen en keek Vanita ongeduldig aan.

‘Ik heb een afspraak,’ zei ze bot.

‘We hebben redenen om aan te nemen dat dit geen betekenisloze na-aperij is, hoofdinspecteur,’ drong Curtis aan, en ze gebaarde naar de foto’s in een poging de vergadering weer in het gareel te krijgen.

‘U hebt gelijk,’ zei Baxter. ‘Het is niet eens na-aperij. Er is zelfs niets aan elkaar genaaid.’

‘Er is nog een moord gepleegd,’ snauwde Curtis luid, voordat ze haar professionele spreekstem terugvond. ‘Twee dagen geleden. De locatie was... gunstig, in de zin dat we het buiten de media hebben kunnen houden, althans tijdelijk. Maar realistisch gezien verwachten we niet dat we een incident van deze’ – ze keek Rouche aan in de hoop dat hij zou helpen, maar er kwam niets – ‘aard langer dan een dag of wat voor de wereld verborgen kunnen houden.’

‘Voor de wéreld?’ vroeg Baxter op sceptische toon.

‘We hebben een klein verzoek aan u,’ zei Curtis.

‘En een groot verzoek,’ voegde Rouche toe, die met zijn mond leeg nog netter sprak.

Baxter fronste naar Rouche, net als Curtis, en vervolgens keek Vanita boos naar Baxter voordat deze kon protesteren. Rouche wierp Vanita een boze blik toe om de boel in evenwicht te houden terwijl Curtis zich tot Baxter wendde: ‘We willen graag Lethaniel Masse verhoren.’

‘Dus daarom zijn zowel de FBI als de CIA hierbij betrokken,’ zei Baxter. ‘Amerikaanse moord, Britse verdachte. Nou ja, doe wat je niet laten kunt,’ zei ze schokschouderend.

‘Met u erbij, natuurlijk.’

‘Absoluut niet. Er is geen enkele reden waarom jullie mij erbij zouden moeten hebben. Jullie kunnen zelf je vragen wel van je kaartje oplezen. Daar heb ik alle vertrouwen in.’

Rouche glimlachte om de sarcastische opmerking.

‘Maar we zullen uiteraard maar al te graag doen wat we kunnen, nietwaar hoofdinspecteur?’ zei Vanita met ogen die groot waren van woede. ‘Onze vriendschap met de FBI en de CIA is belangrijk voor ons, en we...’

‘Jezus!’ viel Baxter uit. ‘Best, ik ga wel mee om jullie handjes vast te houden. En wat is het kleine verzoek?’

Rouche en Curtis keken elkaar snel aan, en zelfs Vanita ging ongemakkelijk verzitten voordat iemand iets durfde te zeggen.

‘Dat... wás het kleine verzoek,’ zei Curtis zacht.

Baxter zag eruit alsof ze kon ontploffen.

‘We zouden graag willen dat u met ons de plaats delict bekijkt,’ vervolgde Curtis.

‘Foto’s?’ vroeg Baxter op gespannen fluisterton.

Rouche stak zijn onderlip naar voren en schudde zijn hoofd.

‘Ik heb een tijdelijke detachering naar New York al met de hoofdcommissaris afgestemd en zal in jouw afwezigheid voor je waarnemen,’ liet Vanita haar weten.

‘Er is heel wat waar te nemen,’ antwoordde Baxter bits.

‘Ik red me wel... hoe dan ook,’ zei Vanita. Haar professionele uitstraling viel heel even weg.

‘Dit is belachelijk! Wat denken jullie in godsnaam dat ik kan bijdragen aan een zaak aan de andere kant van de wereld die helemaal niets met de Lappenpopmoorden te maken heeft?’

‘Niets,’ gaf Rouche toe, waarmee hij Baxter ontwapende. ‘Het is een complete verspilling van al onze... van ons aller tijd.’

Curtis nam het gesprek over. ‘Ik denk dat mijn collega probeert te zeggen dat het Amerikaanse publiek deze zaak niet zo ziet als wij. Zij zien hier Lappenpopmoorden, ze zien daar Lappenpop-

moorden, en ze willen dat degene die de Lappenpopmoordenaar heeft opgepakt achter deze nieuwe monsters aan gaat.’

‘Monsters?’ vroeg Baxter.

Het was Rouche’ beurt om diep te zuchten. Zijn collega had duidelijk meer gezegd dan ze in dit vroege stadium van plan was geweest; uit de stilte die volgde, maakte Baxter echter op dat de vrouw weer op haar hoede was.

‘Dus dit is louter en alleen een pr-exercitie?’ vroeg Baxter.

‘Maar ja,’ zei Rouche glimlachend, ‘dat geldt toch voor alles wat we doen, hóófdinspecteur?’

3

Dinsdag 8 december 2015
20.53 uur

‘Hallo? Sorry dat ik zo laat ben,’ riep Baxter. Ze schopte in de gang haar laarzen uit en liep toen de woonkamer in. Op de koude tocht die uit de keuken kwam dreven allerlei heerlijke geuren, en uit de iPod-speaker in de hoek klonk het best draaglijke gekweel van de singer-songwriter die deze week bij Starbucks werd geplugd.

De tafel was gedekt voor vier en de flikkerende theelichtjes gaven de kamer een oranje gloed die Alex Edmunds’ woeste rode haardos nog extra benadrukte. Haar slungelige oud-collega hing ongemakkelijk rond met een leeg bierflesje in zijn hand.

Hoewel ze zelf ook lang was, moest Baxter op haar tenen gaan staan om hem te omhelzen.

‘Waar is Tia?’ vroeg ze aan haar vriend.

‘Staat te bellen met de babysitter... voor de tigste keer,’ antwoordde hij.

‘Em? Ben jij daar?’ klonk een beschaafde stem uit de keuken.

Baxter zei niets. Ze was veel te uitgeput om zich te laten ron-selen als keukenhulp.

‘Ik heb hier wijn!’ zei de stem er speels achteraan.

Dat haalde haar over om de showroomachtige keuken in te lopen, waar een stuk of wat dure pannen stonden te pruttelen onder het gedempte licht. Een man in een mooi overhemd onder een lange schort stond erbij en keek ernaar, roerde af en toe of

draaide een gaspiti hoger. Ze liep naar hem toe en gaf hem een snelle kus op zijn mond.

‘Ik heb je gemist,’ zei Thomas.

‘Zei je iets over wijn?’ hielp ze hem herinneren.

Hij begon te lachen en schonk een glas voor haar in uit een geopende fles.

‘Dank je. Daar heb ik echt behoefte aan,’ zei Baxter.

‘Je moet niet mij bedanken. Alex en Tia hebben hem meegebracht.’

Ze proostten allebei op Edmunds, die in de deuropening stond. Toen ging Baxter op het aanrecht zitten om toe te kijken terwijl Thomas kookte.

Ze hadden elkaar anderhalf jaar geleden leren kennen in de spits tijdens een van de metrostakingen die Londen keer op keer compleet lamlegden. Thomas was tussenbeide gekomen toen een woedende Baxter een onredelijke poging had gedaan om een van de metromedewerkers die staakten voor een beter loon en veiliger arbeidsomstandigheden te arresteren. Hij had haar erop gewezen dat ze zich technisch gezien schuldig zou maken aan ontvoering als ze de man in de reflecterende kleding aanhield en haar dreigement uitvoerde om hem te dwingen de bijna tien kilometer naar Wimbledon met haar terug te lopen. Vervolgens had ze in plaats daarvan Thomas gearresteerd.

Thomas was een zachtaardig en eerlijk mens. Hij was knap op een manier die al even onbestemd was als zijn muzieksmaak, en hij was ruim tien jaar ouder dan zij. Hij was veilig. Hij wist wie hij was en wat hij wilde: een ordelijk, aangenaam rustig en comfortabel leventje. Bovendien was hij advocaat. Als ze eraan dacht wat een hekel Wolf aan hem zou hebben gehad, moest ze lachen. Ze vroeg zich vaak af of dat de reden was waarom ze zich überhaupt tot hem aangetrokken voelde.

Het fraaie herenhuis waar het etentje plaatsvond, was van Thomas. De afgelopen maanden had hij Baxter meermaals gevraagd of ze bij hem wilde komen wonen. Hoewel ze geleidelijk aan wat van haar bezittingen had overgebracht en ze zelfs samen de slaapkamer hadden opgeknapt, had ze ten enenmale gewei-

gerd haar etage aan Wimbledon High Street op te geven en had ze haar kat, Echo, daar gelaten als een vast excuus om naar huis te moeten.

De vier vrienden gingen aan tafel zitten om samen te eten, vertelden elkaar verhalen die in de loop van de tijd steeds minder waar, maar daardoor wel leuker werden en toonden intense belangstelling voor de antwoorden op afgezaagde vragen over werk, de beste manier om zalm klaar te maken en ouderschap. Met Tia's hand in de zijne had Edmunds levendig verteld over zijn promotie bij de afdeling Fraude en enkele keren herhaald hoeveel meer tijd hij nu bij zijn uitdijende gezin kon doorbrengen. Toen Baxter werd gevraagd naar haar werk, hield ze het bezoek van haar overzeese collega's en de weinig benijdenswaardige taak die haar de volgende ochtend wachtte voor zich.

Tegen 22.17 uur was Tia in slaap gevallen op de bank. Thomas ruimde de keuken op en liet de anderen praten. Edmunds was overgestapt op wijn en schonk hun glazen nog eens vol terwijl ze zaten te kletsen bij de flakkerende vlammetjes van de bijna opgebrande theelichtjes.

'En, hoe gaat het nu bij Fraude?' vroeg ze zacht. Ze keek achterom naar de bank om zich ervan te vergewissen dat Tia echt sliep.

'Dat zei ik toch al... geweldig,' zei Edmunds.

Baxter wachtte geduldig.

'Wat nou? Het gaat goed,' zei hij, en hij vouwde defensief zijn armen over elkaar.

Baxter zei nog steeds niets.

'Ze zijn best aardig. Wat wil je dat ik zeg?'

Toen ze nog steeds zijn antwoord niet accepteerde, glimlachte hij.

Ze kende hem veel te goed.

'Ik zit me daar wel zó stierlijk te vervelen. Het gaat er niet om dat... Ik heb er geen spijt van dat ik bij Moordzaken weg ben gegaan.'

'Zo klinkt het anders wel,' zei Baxter. Elke keer dat ze elkaar zagen, probeerde ze hem over te halen om terug te komen.

‘Ik heb nu tenminste een privéleven. Ik kan zelfs mijn dochtertje zien.’

‘Toch is het zonde,’ zei Baxter, en ze meende het. Officieel was zij degene geweest die de beruchte Lappenpopmoordenaar had opgepakt, maar achter de schermen had Edmunds voor de doorbraak gezorgd. Alleen hij had door de wolk van leugens en bedrog heen kunnen kijken die haar en de rest van het team had verblind.

‘Weet je wat? Als jij me een recherchebaan geeft die zich aan de normale kantooruren houdt, dan teken ik het contract vanavond nog,’ zei Edmunds glimlachend, want hij wist dat het gesprek daarmee ten einde was.

Baxter leunde achterover en dronk van haar wijn terwijl Thomas in de keuken stommelde.

‘Ik moet morgen bij Masse op bezoek,’ flapte ze eruit, alsof langsgaan bij seriemoordenaars een dagelijkse bezigheid voor haar was.

‘Wat?’ Edmunds proestte een mondvol afgeprijsde sauvignon blanc uit. ‘Waarom?’

Hij was de enige geweest wie ze de waarheid had toevertrouwd over wat er was gebeurd toen ze Lethaniel Masse arresteerde. Ze konden geen van beiden met zekerheid zeggen hoeveel Masse zich nog herinnerde. Hij had een enorm pak slaag gehad en was bijna overleden, maar zij was altijd bezorgd geweest over wat hij wist, hoe gemakkelijk hij haar zou kunnen ruïneren, mocht zijn psychotische brein hem dat ingeven.

Baxter vertelde hem over haar gesprek met Vanita en de twee ‘special agents’, en legde uit hoe ze was gedetacheerd om met hen mee te gaan om de plaats delict in New York te bezoeken.

Edmunds luisterde zonder iets te zeggen. Naarmate ze verder vertelde, begon hij steeds bezorgder te kijken.

‘Ik dacht dat die zaak voorbij was,’ zei hij toen ze uitgepraat was.

‘Dat is hij ook. Dit is gewoon weer een copycat, net als al die anderen.’

Hij leek niet overtuigd.

‘Wat nou?’ vroeg Baxter.

‘Je zei dat het woord “Lokaas” op de borst van het slachtoffer was gekerfd.’

‘Ja, en?’

‘Lokaas voor wie, vraag ik me af.’

‘Denk je dat het voor mij was bedoeld?’ schamperde Baxter toen ze Edmunds’ toon oppikte.

‘Die vent heeft Wolfs naam, en nu – kijk aan – word jij erbij gehaald.’

Baxter glimlachte haar vriend warm toe.

‘Het is gewoon de zoveelste copycat. Maak je over mij maar geen zorgen.’

‘Ik doe niet anders.’

‘Koffie?’ Thomas’ vraag verraste hen allebei. Hij stond in de deuropening en droogde zijn handen af aan een theedoek.

‘Ja, lekker,’ zei Edmunds.

Baxter bedankte, en Thomas verdween weer in de keuken.

‘Heb je nog iets voor me?’ fluisterde ze.

Edmunds leek niet meer op zijn gemak. Met een blik op de open keukendeur haalde hij met tegenzin een witte envelop uit de zak van zijn jasje, dat over zijn stoel hing.

Hij liet hem aan zijn kant van de tafel liggen en probeerde haar er voor de zoveelste keer van te overtuigen dat ze de envelop niet moest aannemen.

‘Dit is nergens goed voor.’

Baxter stak haar hand uit en hij trok de envelop naar zich toe. Ze snoof verontwaardigd.

‘Thomas is een goed mens,’ zei hij zacht. ‘Je kunt hem vertrouwen.’

‘Jij bent de enige die ik vertrouw.’

‘Als je zo doorgaat bouw je nooit een echte relatie met hem op.’

Ze keken allebei naar de keukendeur toen ze in de keuken het gerinkel van aardewerk hoorden. Baxter kwam overeind, griste de envelop uit zijn hand en ging weer zitten op het moment dat Thomas binnenkwam met de koffiekopjes.

Tia putte zich uit in verontschuldigheden toen Edmunds haar

na elf uur zachtjes wakker schudde. Bij de voordeur omhelsde Edmunds Baxter, terwijl Thomas afscheid nam van Tia.

‘Doe jezelf een lol – maak hem niet open,’ fluisterde hij in haar oor.

Ze klemde hem kort tegen zich aan, maar gaf geen antwoord.

Zodra ze weg waren, dronk Baxter haar glas leeg en trok ze haar jas aan.

‘Je gaat toch niet weg?’ vroeg Thomas. ‘We hebben elkaar amper gezien.’

‘Echo heeft vast honger,’ zei ze terwijl ze haar laarzen aantrok.

‘Ik kan je niet rijden. Ik heb te veel gedronken.’

‘Ik neem wel een taxi.’

‘Blijf toch.’

Zich zo ver mogelijk vooroverbuigend bleef ze in haar natte laarzen stevig op de deurmat staan. Thomas gaf haar een kus en glimlachte teleurgesteld.

‘Welterusten.’

Iets voor middernacht deed Baxter haar voordeur open. Omdat ze zich absoluut niet moe voelde, plofte ze met een fles rode wijn op de bank. Ze zette de televisie aan, zapte doelloos door het programmaoverzicht toen er niets was en scrolde toen door de verzameling kerstfilms die ze had opgebouwd.

Uiteindelijk koos ze voor *Home Alone 2* omdat het haar niet veel uitmaakte of ze halverwege in slaap zou vallen of niet. De eerste film was, stiekem, een van haar absolute lievelingsfilms, maar deel 2 vond ze een weinig inspirerende kopie, het resultaat van de aloude denkfout dat een vervolg beter en grootser wordt als je hetzelfde verhaal naar New York City verplaatst.

Ze schonk het laatste restje wijn in haar glas en keek met een half oog hoe Macaulay Culkin zijn luchthartige moordpogingen deed. Toen ze zich de envelop in haar jaszak herinnerde, haalde ze hem eruit, terwijl Edmunds’ smeekbede om de envelop dicht te laten weer door haar hoofd speelde.

Al acht maanden zette hij zijn carrière op het spel door misbruik te maken van zijn bevoegdheden bij Fraude. Elke week, om

en nabij, gaf hij Baxter een gedetailleerd overzicht van Thomas' financiële transacties, waarvoor hij diens diverse rekeningen onderwierp aan de standaardcontroles op verdachte en frauduleuze activiteiten.

Ze wist dat ze te veel van hem vroeg. Ze wist dat hij vond dat hij het vertrouwen beschaamde van Thomas, die hij als een vriend beschouwde. Maar ze wist ook waarom Edmunds dit voor haar deed, en zou blijven doen: hij wilde dat ze gelukkig was. Sinds ze Wolf had toegestaan haar leven uit te lopen, was ze zo volledig lamgeslagen door achterdocht dat hij wist dat ze een veilige toekomst met Thomas zou laten schieten tenzij hij voortdurend de betrouwbaarheid van haar nieuwe vriend toetste.

Ze legde de ongeopende envelop naast haar voeten op de tafel en probeerde zich te concentreren terwijl het hoofd van een van de Wet Bandits in de fik werd gestoken met een lasbrander. Ze rook het verschroeide vlees, herinnerde zich hoe snel weefsel verbrandde en afstierf, het gegil van pijn als de zenuwuiteinden wegbrandden...

De man op de televisie haalde zijn verschroeide hoofd uit de toiletpot en ging door alsof er niets was gebeurd.

Het was allemaal bedrog; je kon niemand echt vertrouwen.

Ze dronk met drie grote slokken haar glas leeg en scheurde de envelop open.